

1. Když mlha kvečeru se zvedá a slunce dlouhý stíny
naposledy kreslí, kreslí mezi mech,
a vůně hořícího jehličí, to jak na ohýnku čaj si vaříš,
do písniček provoní ti dech.
2. Opření o stromy a na kamenech sedíme a zpíváme
o rose na kolejích a o kouzlu všech tuláckých rán,
kdy člověk nemusí nic, jenom prostě bejt a koukat,
jak je pěkněj svět, a hlavně: není sám.
R: Písnička pohladí ti otevřený rány,
poslední dobou ňák je toho na nás moc,
kdekdo sbírá jen jak v polích setbu vrány,
a tady plameny ti dávaj' dobrou noc.
3. A dlaně do potoka ponoříš, pohladíš uhlazenej kámen,
nevím, jak vám, mně tohle připomíná křest,
a ruku na čelo si položíš a kapky po tváři ti stékaj',
jak někdy pěkně umí život vonět, kvést.
R:
*: Když mlha kvečeru se zvedá a slunce dlouhý stíny
naposledy kreslí, kreslí mezi mech ...